

ČAS ANATOMIJE

Bacam pogled po telu
koje imam
ispod odeće.
Ne znam odakle da počnem.
Ako počnem iz najvećih dubina,
tamo odakle lirski pesnik
počinje da opeva svoje jade,
može da mi se desi
da ih ne pronađem.
Stoga ostavljam po strani
srce,
da bih se usredsredio
na najduži prst na stopalu,
odakle sve počinje.

Ja sam lovac na izgubljene emocije,
najnezgodniji putnik koji je ikada viđen,
i moja kolena nikada ne zaklecaju
kada izbegnu udarac,
kada ustuku i pobegnu.
Zato imam
ovakav stomak.

Sada posmatram ruke.
Čemu služe ruke
kada je čovek odavno
zaključio
da milovanje više
ničemu ne služi?
Otuda više ne vodim računa
o noktima
te je glatka koža
u opasnosti
ako joj se približim.

Ali nisam tako loš
kao što izgledam.
Čuvam na jednom mestu
svoje anatomije
malo udubljenje
to nije duša, ne,
i ja to znam.
Šta je onda?
Ne znam šta je,
i upravo me njegova praznina
podstiče da ustanem
svakog jutra,
da izvučem iz kreveta ovo telo
nago i nimalo gipko,
da ga brižljivo operem,
da mu obučem veš i odeću,
i da ga osmotrim u ogledalu proteklog vremena.

Zato danas mogu da ga izložim,
bez odviše stida,
pred vama.